

9
7

KON. INSTITUUT
VOOR TAAL-, LAND-
EN VOLKENKUNDE

*Col. Broos heeft no 59
gen 1*

BETJE EN KARELTJE

OF

DE MINNENDE KINDEREN.

LEIDEN, P. SOMERWIL.

BETJE EN KARELTJE
OF
DE MINNENDE KINDEREN.

GEDICHT

OP HET TROUWFEEST VAN

BETSIJ VAN HALL

EN

KAREL BREVET,

DEN 28 AUGUSTUS 1874.

LEIDEN — P. SOMERWIL.

KON. INSTITUUT
VOOR TAAL-, LAND-
EN VOLKENKUNDE

3

Zoo ge ooit, schoone dames en waarde meneeren,
Met uw presentie een brand mocht vereeren,
Of wellicht uw slaapmuts het raam uit mocht steken
Om met Ka, Trein of Jans zulk een brand te bespreken,
Dan zal 't eerste woord zijn, door uw slaapmuts vernomen:
„Zeg buurvrouw, weet j' ook hoe het aan is gekomen?”

En terwijl gij nu hier zit te lachen en praten,
(Doch gelukkig uw slaapmuts maar 't huis hebt gelaten)
Zal menigeen Uwer wellicht willen weten,
(Tenzij hij het somtijds te druk heeft met eten)
Op wat wijs toch de brand wel mag aan zijn gekomen,
Die een deel onzer nachtrust ons reeds heeft ontnomen,
Of te wel: hoe dat BETJE het hart van BREVET
En hoe deze het bruidshart in vlam heeft gezet.

In Leiden op de Breede straat,
Waar nu het Leesmuseum staat,
Was vroeger een jong-meisjes-school
(Naar 'k meen van juffrouw Parabool).
Nu ziet men daar slechts oude suffers,
Maar toen gezonde jonge juffers.

En zij trippelden als hitjes in joligen draf
 Om 12 en 4 uur 't bordesje daar af,
 En zij hadden als lammetjes zoo'n jolige pret,
 En zij gingen als roosjes des avonds naar bed.

Eens daalde er op het middag-uur
 Een kind van zúlk een lief postuur
 Langs Parabool's bordesje neêr,
 Dat zeek're Zeeuwsche jongeheer,
 Zoo bleek werd als een witte doek,
 Zoo draai'rig als een oliekoek.

En zij groetten elkander zoo aardig verlegen,
 En ofschoon hunne kinderen-lipjes nog zwegen,
 Zoo voelden reeds BETJE en KARELTJE beiden,
 Dat niets dan het grafgesteent hen meer kon scheiden!

En nauwlijks sloeg nu iedren dag
 't Aardappel-uur zijn laatsten slag,
 Of BETJE trad de trapjes af,
 En KARELTJE verliet in draf
 't College van professor Bedstroo,
 En . . . 't was met onze kleintjes nét zoo
 En nu eens liet BETJE haar thema-boek rollen,
 En dan weer dacht KARELTJ' een paard te zien hollen,
 Welke rampen er meestal op uit moesten loopen,
 Dat zij saâm voor den schrik een cent drop gingen koopen.

Doch weldra raakt de kinder-bol
 Door 't minnevuur geheel op hol;
 Ons BETJE kiest voor ieder opstel
 Tot onderwerp: Karel Mártel,
 En op den rug van jufvrouw Vet
 Schrijft zij met krijt het woord BREVET.

En toen eens Parabool in de klas hoorde praten
 En zij als maîtres toch de vraag niet kon laten:
 „Qui est-ce donc dans cette classe qui parle?”
 Was 't antwoord: c' est moi, je rêvais à mon Charles.

En bij den hooggeleerden Bedstroo
 Maakt KAREL het al evenzoo.
 Zijn vroeger zoo getrouw dictaat
 Is nu slechts één en al hiaat;
 Men vindt er slechts op ieder blad
 Het beeld van BETSIJ neêrgeklad.
 „Wat begint mij,” zoo dacht hij, die vent te vervelen!
 Wat kan mij nu toch dat pomoerium schelen!
 'k Geef hem Rome cadeau met pomoerium en al
 Als ik pone muros maar vindt: „Bets van Hall.”

Wie vat der kind'ren droefheid niet,
 Toen BETSIJ in een kort verschiet
 Het tijdstip voor de deur zag staan,
 Dat zij van school zou moeten gaan?
 Wat tranenvloed, vol bitterheid
 Werde op de Breêstraat toen geschreid!
 Het blosje verdween van haar poezele wangen,
 En zij liet er het lipje al pruilende hangen,
 En KARELTJES kroeshaar begon te verflensen
 Door al dat geklaag en dat huilen en drensens.

Maar eindelijk vatte KAREL moed
 En sprak: BETS weet je wat je doet,
 Ga jij je 't huis nu maar volmaken
 In de huishoudelijke zaken;

Ik ga aan 't werk en studeer
 En als ik klaar ben kom ik weer.
 En daad'lijk hield BETSIJTJE op met haar grimmen
 En KARELTJES kroeskop begon weer te glimmen.
 Hun trouw werd bezegeld met twee zoete koeken
 Zooals slechts verliefden ze uit kunnen zoeken.

Zietdaar, o vrienden, het verbond,
 Waaruit dit bruilofts-feest ontstond.
 Maar in dien tijd zat BETS niet stil,
 Zij maakte bessenvlâ en dril —
 Gelei en warme ketelkoek,
 En dat wel zonder keukenboek.
 En bij die drukke bezigheid
 Vond zij toch nog volop den tijd,
 Om voor het raam te zitten kijken,
 Of KARELTJE ook voorbij kwam strijken,
 En gaf hem dan een warmen groet,
 Hetzij te paard, hetzij te voet.

En ook BREVET heeft ons getoond,
 Wat flinke vent er in hem woont
 't B. W., het straf- en handelsrecht,
 En ander smakelijk gerecht,
 Diplomatie, oeconomie
 En dergelijke rapsodie
 De kitab toehpah, statistiek,
 Kortom de gansche rechten-kliek
 Die hutste hij maar door elkaâr
 En kookte z' in zijn hersens gaar,
 Tot dat hij uit het heete nat
 Als ambtenaar te voorschijn trad.

Daâr zitten zij nu saâm ter neer
 Die kleine kind'ren van weleer,
 HIJ, in zijn volle mannenkracht,
 ZIJ, zoo bekoorlijk lief en zacht
 Zoo vol van hoop en van vertrouwen,
 Dat z' op HEM als een rots kan bouwen
 Wanneer haar op haar levensbaan,
 Soms smart en zorg te wachten staan!

Wie, die hen zoo te zamen ziet
 Gevoelt en deelt hun weelde niet!
 Komt, laat ons onze geestdrift uiten
 Door met deez' heilwensch te besluiten:
 Dat hun geluk, zoo vroeg ontstaan,
 Nooit of te nimmer moog vergaan!